

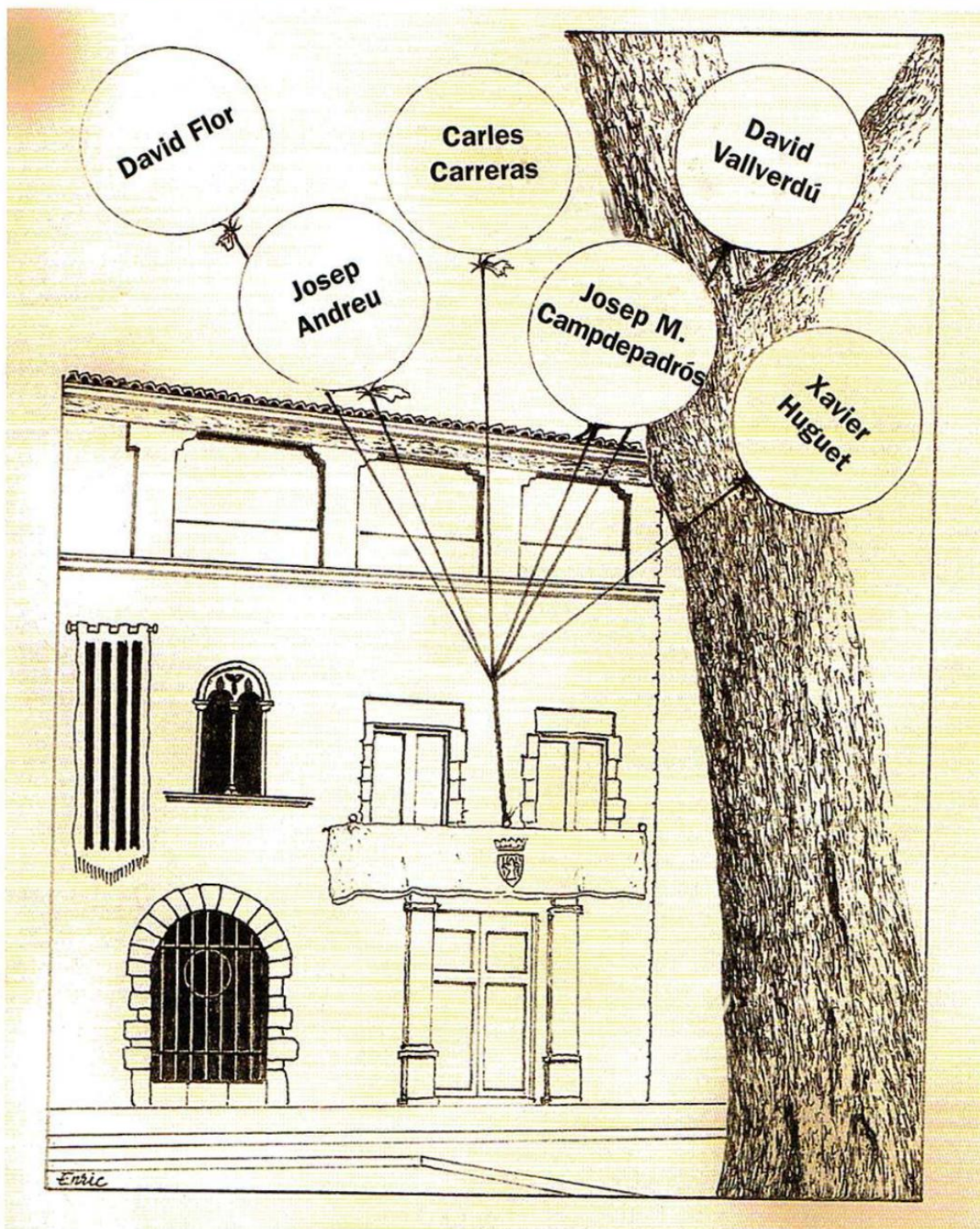
el montblanc foradot

Revista bimestral de Montblanc

Núm. 41

Març-abril de 2007

preu 2,7 €

Queda a l'aire qui serà el nou alcalde

Montblanc

Teresa Pàmies*

Per tal de superar una grip punyetera, vaig anar tres dies a Montblanc. Onze anys enrere, i pel mateix motiu, m'hi vaig passar una setmana amb resultats òptims. He trobat la vila ducal força millorada. Sense perdre res del seu perfil tarannà; l'han endreçada, ampliada amb espais enjardinats i restaurada allí on s'esfondrava. No faig propaganda electoral dels partits que administren perquè els Ajuntaments democràtics són obra de tots.

Com fa onze anys, vaig pujar a la Serra. Adossat al vell temple de la Verge d'aquest nom m'esperava el pedrís acarat a les muralles de la vila, repòs de jubilats que la fan petar tot vigilant els nêts engrescats amb pilotes i bicicletes. Al fons, en un cim, mes enllà de les muralles, la creu de Miramar destaca en el cel blau escombrat pel vent que els meus bronquis agracixen perquè no és vent de marinada, m'informa un avi sinó «vent de dalt», eixut i tonificant. A mà esquerra, sobre un pujol, una pinya de cases blanques entorn d'un campanar: és Barberà, que dona nom a la comarca.

Asseguda al pedrís, entre el sol i l'ombra que projecta el ramatge d'un arbre florit, escolto les veus primes de les poques clarisses que romanen al convent de la Serra, acompanyant

missa. Els contertulians em parlen de l'hort meravellós de les monges que, temps era temps, regaven les aigües que baixaven dels cims per l'aqüeducte que encara s'alça majestuos sobre els seus arcs. Pujo a la vinya darrere el convent i els ceps negregen entre el rostoll. Intento passar a l'altra banda del fondal, com vaig fer onze anys enrere, però desisteixo car

la vellesa es un procés de renúncies. Renuncio a baixar al barranc i enfilarme per l'altre marge relliscós. Podria haver-hi trencadissa d'ossos. Recolzada al tronc d'un avellaner on s'obre l'herba florida, gaudeixo contemplant la vila ducal que es renova sobre les velles arrels evitant la decadència d'una nació. I el decliu propi no fa tanta basarda.

A l'abril de 1988, l'acreditada escriptora Teresa Pàmies va publicar al diari Avui un article dedicat a la nostra Vila. Ho feia motivada per l'ànim poètic i l'emoció que li inspirava Montblanc. Avui, en honor d'ella i del mes d'abril, reportem aquell article per a gaudiment de vostès. La foto és del paratge montblanquí que devia dividir l'escriptora.

